

Michel Krott

Poemas

Het stadsgezicht van Willink

Zwarte lucht waarin een krimpnd gat
witte wolken drijft uit het gezicht
van de stad. De huizen wachten af.
Niemand op straat, zelfs geen schaduw
van een mens in het verschoten licht.

Ruitloze ramen sluiten ruimtes af
en de klinkers kaatsen schijnsels als
onheilstijding. De ontvanger is
na dit dreigement vertrokken:
grauwe daken in betrokken
hemel broeiend in de duisternis.

Vista de la ciudad de Willink

Cielo negro en el cual un agujero se encoge
y expulsa las nubes blancas fuera de la vista
de la ciudad. Las casas aguardan.
Nadie en la calle, ni siquiera la sombra
de algún humano en la luz desteñida.

Ventanas sin vidrios cierran los espacios
y los adoquines resplandecen como
signo de mal presagio. El receptor
partió después de esta amenaza:
techos parduscos en un nublado
cielo sofocándose en la oscuridad.

(*Het stadsgezicht van Willink*, traducción © Fabiola Ordóñez)

Michel Krott

Poemas

Instructies voor een beter leven

Ontwaak en twijfel niet aan deze dag.
Je moet nu als een keurslijf zijn
zo strak als wapentuig.

Ik heb je niet voor niets gemaakt.
Verspreid het woord, geloof in sleur
en zaligheid. Er is geen dood.

Versleutel wijsheid in geheimen:
het woord moet zijn als honing voor
de argelozen - spreek maar zwijg.

Verscheur de franjes en de kleur
van een mislukte dageraad,
want voor de zon is het te laat:

verkoop je dromen aan de zwijnen
en luister naar de lange nacht.

Instrucciones para una vida mejor

Despierta y no dudes de este día.
Sé ahora como un corpiño
tan ceñido como armamento.

Yo no te he hecho para nada.
Divulga la palabra, cree en la rutina
y en la salvación. No hay la muerte.

Codifica la sabiduría en secretos:
la palabra tiene que ser como miel para
los ingenuos - habla pero no digas nada.

Rasga los follajes y el color
de un alba fracasada,
pues para el sol es demasiado tarde:

vende tus sueños a los puercos
y escucha a la noche larga.

(*Instructies voor een beter leven*, traducción © Fabiola Ordóñez)

Michel Krott

Poemas

Kleine openbaring

Vandaag ben ik opeens weer vrij.
De zon zal me niet meer verlichten
met kleurloos inzicht, helderheid
die alles onwaarschijnlijk maakt.

Ik laat me niet meer leiden door
de radeloze rede, ik
ontwaakte uit een trage film
waarin geen mens zich ooit versprak.

Vandaag heb ik van niets meer spijt.
Er is een kerk voor elke fout
en een gebed voor elk gemis,
een rustig woord voor elke strijd.

Ik adem, vul mijn longen met
geluk. Een zachte beeldenstorm
raast door mijn hoofd, een lange stroom
gedachten aan een nieuw bestaan.

Pequeña revelación

Hoy soy de pronto otra vez libre.
El sol no me iluminará más
con incolora visión, claridad
que todo lo hace improbable.

No me dejo guiar más por
la desesperada razón, yo
desperté de una película lenta
en la cual nadie al hablar se equivocó.

Hoy no me arrepiento más de nada.
Hay una iglesia para cada error
y una plegaria para cada pérdida,
una palabra de paz para cada batalla.

Respiro, lleno mis pulmones con
felicidad. Una suave iconoclasia
corre por mi cabeza, una larga corriente
de pensamientos hacia una nueva existencia.

(*Kleine openbaring*, traducción © Fabiola Ordóñez)

Michel Krott

Poemas

De relativiteit van Escher

Drie werelden, besloten in een huis
waar trappen de gezichtlozen verleiden
elkaar in blinde eeuwigheid te mijden.
Drie ruimtes, ieder een gesloten kluis.

De mensen lopen zelfverzekerd rond
als lome poppen die zich nooit bevrijden
van de gebaande wegen die hen scheiden.
Uit kelders klimt men naar begane grond.

Een boom, een boog, waardoor een fletse zon
argwanend gluurt in een vertekend beeld.

Men schijnt hier in een lange droom te leven
die nooit vermoeit, die ooit als sleur begon
en nu verdoezelt: wereld die verdeeld
uiteengevallen is door kleurloos streven.

La relatividad de Escher

Tres mundos, encerrados en una casa
donde escaleras seducen a los sin rostro
para evitarse mutuamente en una eternidad ciega.
Tres espacios, cajas fuertes cerradas.

La gente deambula segura de sí misma
como títeres perezosos que nunca se liberan
de los caminos trillados que los separan.
Desde los sótanos suben a la planta baja.

Un árbol, un arco, por el cual un pálido sol
espía con recelo en una imagen deformada.

Pareciera que viviesen en un sueño largo
incansable, que de una rutina comenzó
y ahora difumina un mundo dividido,
fragmentado por una ambición sin color.

(*De relativiteit van Escher*, traducción © Fabiola Ordóñez)

Michel Krott

Poemas

Matisse

De blauwe vrouw verplaatst zich uit het doek,
het lege beeld blijft achter als een wit
en ongeschreven hoofdstuk in een boek.

De vrouw, licht gebogen alsof zij bidt,
ontvouwt vertraagd haar sierlijk slanke benen
uit de vereeuwiging waarin zij zit.

De blauwe vrouw, bewegend als een stenen
beeld dat uit een roerloze slaap ontwaakt,
is uit het witte droomgebied verdwenen.

In mijn verbeelding groeit zij als een naakt
en willend wezen in een zijden doek;
ik heb haar blauwe dijen aangeraakt.

Een vrouw, een blauwe vlek, een vorm die leeft.
Zij is de heks die in mijn dromen zweeft.

Matisse

La mujer azul se desplaza del lienzo,
atrás se queda la imagen vacía como
un capítulo en blanco dentro de un libro.

La mujer, ligeramente encorvada como si rezara,
desdobra lentamente sus graciosas piernas esbeltas
fuera de la perpetuidad en la cual está sentada.

La mujer azul, moviéndose como una escultura
de piedra que despierta de un sueño inmóvil,
ha desaparecido del blanco dominio de la ilusión.

En mi fantasía ella crece como una criatura
desnuda y ansiosa en una tela de seda;
yo he tocado sus muslos azules.

Una mujer, una mancha azul, una forma viva.
Ella es la bruja que flota en mis sueños.

(*Matisse*, traducción © Fabiola Ordóñez)